

ретски купони... Ужъ и въ село наредиха да ни даватъ по книжки, ама земали ли сме нѣщо, та и ние да огалатимъ и сблажимъ децата? ... Нищичко... Тукъ въ града за гражданитѣ все има отъ всичко...

— Маринке, да бѣхме пустнали кравичкитѣ да пасатъ малко и да се отморятъ. — обади се Стамула.

— Да ги пуснемъ, сестро, да ги пуснемъ... И азъ се изморихъ, нали отдавна не съмъ хапнала нищо?

— Ама, какви сте! Защо не ми казахте?

— Какво да ти кажемъ, като и хлѣбъ не можахме да си купимъ... нали е и той съ купонъ...

— Та азъ имамъ въ чантата си... цѣли два хлѣба... На, на... — и бързахъ по-скоро да извадя хлѣба и каквото имахъ за хапване, за да нахраня тия две войнишки жени, които биятъ петъ дни пжтъ за да отидатъ въ Пловдивъ и продадѣтъ дървата на безценица.

Слънцето се бѣше дигнало високо и огряваше останалитѣ неразорани ниви. Кравитѣ лѣниво издърпаха главитѣ си отъ хомута и лакомо заскубаха слабата тревица. Край самия пжтъ Маринка постла чергичата, насѣдахме и почнахме да ядемъ.

Слѣдъ като се нахранихме, дветѣ мои другарки ми благодариха, но не станаха по-приказливи. Тѣ имаха голѣми грижи за своитѣ семейства и не имъ оставаше време отъ мисълъ да поприказватъ, за да имъ поолекне. И азъ отбѣгвахъ да ги запитвамъ, а се отдавахъ на своитѣ горести, или пѣкъ гледахъ пустиннитѣ полета, съ тукъ-тамъ зеленѣещи се ниви. По на често почнахъ да виждамъ жени и деца да оратъ и да сѣятъ лѣтнина — ечемикъ, просо и царевица, или пѣкъ фасулъ. Но за нѣкои лѣтни посѣви тѣ сж закжснѣли. Какво ще добиятъ отъ тѣхъ, ако настанатъ сухи дни и сѣмето не поникне?...

Не е ли имало нѣкой по уменъ да организира обща оранъ. Защо сж оставили тия деца да оратъ и сѣятъ? Могатъ ли тѣ изкара достатъчно храна — не за себе си, а за свѣитѣ бащи и братя, които гинатъ отъ гладъ и мизерия на фронта?

И азъ виждамъ, че нѣкакво разтлѣние обхваща цѣлата страна и съвсемъ не ми се ще да вѣрвамъ въ успѣшния край на войната? А вижда ли се тоя край?